

Αρείου Πάγου: 1316/2000, Τμήμα Β/Ι
Πηγή: Ε.Ε.Δ 61/02 σελ. 364

Σύμφωνα με το άρθρο 6 παρ. 7 του ν. 2244/94, μπορεί να προσλαμβάνεται στη ΔΕΗ, κατά παρέκκλιση των διατάξεων του ν. 2190/94, ένα μέλος της οικογένειας του εργαζόμενου, με οποιαδήποτε σχέση εργασίας που πέθανε συνεπεία εργατικού ατυχήματος. – Η έννοια του εργατικού ατυχήματος στην ανωτέρω διάταξη συμπίπτει με εκείνη των άρθρων 1, 2 και 3 του ν. 551/1915. – Κατ' εφαρμογή των εν λόγω διατάξεων, δεν θεωρείται ως εργατικό ατύχημα θάνατος του πατέρα του αιτήσαντος τον κατά παρέκκλιση του ν. 2190/94 διορισμό του στη ΔΕΗ, ο οποίος (θάνατος) επήλθε 27 έτη μετά τη συνταξιοδότησή του από τη ΔΕΗ, εξαιτίας ολικής ανικανότητάς του προς εργασία συνεπεία επαγγελματικής νόσου από την οποία είχε προσβληθεί λόγω της εργασίας του στη ΔΕΗ ως εργάτης μπαζαδόρος στις υπόγειες στοές λιγνιτωρυχείου της, διότι η ανικανότητα προς εργασία του ανωτέρω συνέβη κατά την εκτέλεση της εργασίας του υπό τους συνήθεις όρους αυτής που είχαν συμφωνηθεί και ήσαν συμφυείς προς τη φύση της αναληφθείσας εργασίας.
Κυριότερες διατάξεις: Ν. 2244/94 άρθ. 6 παρ. 7. Ν. 551/15 άρθρα 1, 2 και 3. Ν. 4491/66 άρθρα 8 και 25.

Πρόεδρος: ο αντιπρόεδρος, κ. Γεωργ. Βελλής
Εισηγητής: ο αρεοπαγίτης, κ. Δημ. Παπαμήτσος
Δικηγόροι: οι κ.κ. Σωτήρ. Κατσαμπάνης, Στυλ. Αλευράς

Κατά το άρθρο 6 παρ.7 του Ν.2244/1994 «ρύθμιση θεμάτων ηλεκτροπαραγωγής και άλλες διατάξεις», ... «με αποφάσεις του Δ.Σ. της ΔΕΗ, στις οποίες θα καθορίζονται οι ειδικότεροι όροι, διαδικασίες και προϋποθέσεις, δύναται να προσλαμβάνεται στη ΔΕΗ, κατά παρέκκλιση των διατάξεων του Ν. 2190/1994, ένα μέλος της οικογένειας του μισθωτού, με οποιαδήποτε σχέση εργασίας, θανόντος συνεπεία εργατικού ατυχήματος». Η έννοια του εργατικού ατυχήματος κατά την ανωτέρω διάταξη και κατά διατάξεις των άρθρων 8 και 25 του ν.4491/1966, που ρυθμίζει τις υποχρεώσεις της ΔΕΗ λόγω εργατικών ατυχημάτων του προσωπικού της, συμπίπτει με εκείνη των άρθρων 1, 2 και 3 του κωδ.ν.551/1915. Έτσι ατύχημα από βίαιο συμβάν, ένεκα του οποίου παρέχεται στον εργαζόμενο η οριζόμενη από το νόμο αυτό αποζημίωση είναι και η σωματική βλάβη, η οποία είχε ως συνέπεια ανικανότητα για εργασία ή το θάνατο του εργαζομένου, εφόσον όμως επήλθε από αιφνίδιο και απρόβλεπτο εξωτερικό αίτιο μη αναγόμενο σε οργανική ή παθολογική προδιάθεση του παθόντος. Έτσι δεν αποτελεί ατύχημα από βίαιο συμβάν αυτό που συνέβη μεν κατά την εκτέλεση της εργασίας ή με αφορμή την εκτέλεσή της, κάτω όμως από τους συνηθισμένους όρους και περιστάσεις, που συμφωνήθηκαν και είναι συμφυείς προς τη φύση της αναληφθείσας εργασίας, χωρίς να μεσολαβήσει έκτακτο και εξωτερικό αίτιο που να συνετέλεσε αποφασιστικά σ' αυτό, όπως είναι η μετά την εκδήλωση νόσου του εργαζομένου εξακολούθηση της αυτής εργασίας που προσεφέρετο υπό κανονικές συνθήκες, αν αυτή ως πρόσφορη αιτία επέφερε την επιδείνωση της νόσου, διότι, ενόψει και των διατάξεων των άρθρων 288 και 662 Α.Κ., με τις οποίες επιβάλλεται στον εργοδότη η εκπλήρωση των υποχρεώσεών του που πηγάζουν από τη σύμβαση εργασίας σύμφωνα με την καλή πίστη και ιδιαιτέρως η ρύθμιση της εργασίας κατά τέτοιο τρόπο ώστε να προστατεύεται η ζωή και η υγεία του εργαζομένου, η εξακολούθηση της ίδιας εργασίας μετά την εξασθένηση των δυνάμεων του εργαζομένου δημιουργεί συνθήκες, οι οποίες, παρόλον ότι προηγουμένως ήταν κανονικές, γίνονται μετά τον κλονισμό της υγιεινής καταστάσεως του εργαζομένου ασυνήθιστες και εξαιρετικές, δηλαδή συνιστούν πλέον βίαιο συμβάν (Ολ.. ΑΠ 937/1975). Στην προκειμένη περίπτωση ο αναιρεσείων με την από 20-3-1997 αγωγή του ισχυρίσθηκε ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, ότι ο πατέρας του Κωνσταντίνος Ρήγας, που είχε προσληφθεί από την αναιρεσίβλητη Δημόσια Επιχείρηση Ηλεκτρισμού (ΔΕΗ) το έτος 1954 με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου ως εργάτης «μπαζαδόρος» στις υπόγειες στοές του λιγνιτωρυχείου της στο Αλιβέρι Ευβοίας και προσέφερε έκτοτε τις υπηρεσίες του στην εργοδότη με την ιδιότητα αυτή έως τις 21-1-1968, οπότε συνταξιοδοτήθηκε ως ολικά ανίκανος προς εργασία λόγω επαγγελματικής νόσου -χρόνιας βρογχίτιδας με πνευμονικό εμφύσημα απότοκος του επαγγέλματός του ως «μπαζαδόρου» - πέθανε στις 14-7-1995 στο Νοσοκομείο Θώρακος (Γενικό Αθηνών) συνεπεία «λοιμώξης αναπνευστικού, χρόνιας αναπνευστικής πνευμονοπάθειας και χρόνιας αναπνευστικής ανεπάρκειας». Ζήτησε δε να αναγνωρισθεί το δικαίωμα προσλήψεώς του στο μόνιμο προσωπικό του λιγνιτωρυχείου της αναιρεσίβλητης στο Αλιβέρι Ευβοίας. Υπό το ανωτέρω ιστορικό το αίτημα της αγωγής δεν είναι νόμιμο, διότι ο θάνατος του πατέρα του αναιρεσείοντος είκοσι επτά (27) έτη από της κατά το έτος 1968 συνταξιοδοτήσεώς του, εξαιτίας ολικής ανικανότητάς του προς εργασία συνεπεία επαγγελματικής νόσου, δεν οφείλεται σε ατύχημα από βίαιο

συμβάν ως εκ του ότι συνέβη κατά την εκτέλεση της εργασίας του κάτω από τους συνηθισμένους όρους και περιστάσεις που συμφωνήθηκαν και είναι συμφυείς προς τη φύση της αναληφθείσας εργασίας, χωρίς να μεσολαβήσει έκτακτο και εξωτερικό αίτιο που να συνετέλεσε αποφασιστικά στην πρόκληση της ασθένειας και του επακολουθήσαντος θανάτου. Το εφετείο, λοιπόν που δέχθηκε τα ίδια και απέρριψε την αγωγή ως νόμω αβάσιμη, δεν παραβίασε την ουσιαστικού δικαίου διάταξη του άρθρου 6 παρ.7 του Ν.2244/1994, αφού η εφαρμογή της διατάξεως αυτής προϋποθέτει την ύπαρξη εργατικού ατυχήματος ως αιτίας θανάτου του μισθωτού της αναιρεσίβλητης. Επομένως ο πρώτος λόγος του αναιρετηρίου, που υποστηρίζει τα αντίθετα, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος, ακολούθως δε ο δεύτερος λόγος του αναιρετηρίου από το άρθρο 559 αριθ.1 Κ. Πολ. Δ. περί παραβίασεως από το Εφετείο των ουσιαστικού δικαίου διατάξεων των άρθρων 4 παρ.1 και 22 παρ.1 του Συντάγματος πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελής, αφού ζήτημα ίσης μεταχειρίσεως μεταξύ περισσοτέρων προσληπτέων βάσει της διατάξεως του άρθρου 6 παρ.7 του ν. 2244/1994 τίθεται μόνο αν υπάρξει θάνατος από εργατικό ατύχημα κατά την ανωτέρω έννοια. (Απορρίπτει την αίτηση αναίρεσης της 5790/1998 απόφασης του Εφετείου Αθηνών).